

(artikel 119) – de generelle principper for iværksættelsen af en fælles politik for faglig uddannelse (artikel 128), økonomisk og social samhørighed (artikel 130 A–130 E) og mere generelt en indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne (artikel 100, 100 A, stk. 2, og 235); iværksættelsen af pagten indebærer ingen udvidelse af Fællesskabets kompetence som fastlagt i traktaterne;

denne pagt tilsigter på den ene side at befæste de fremskridt, der allerede er opnået på det sociale område gennem medlemsstaternes, arbejdsmarkedsparternes og Fællesskabets indsats;

den tilsigter på den anden side højtideligt at bekræfte, at der ved iværksættelsen af Den Fælles Akt i fuldt omfang skal tages hensyn til Fællesskabets arbejdsmarkedsmæssige og sociale dimension, og at det i den sammenhæng er nødvendigt på relevante niveauer at sørge for, at de arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder udbygges i Det Europæiske Fælleskab navnlig for lønmodtagere og selvstændige;

ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Madrid skal det klarlægges, hvilken rolle Fællesskabsreglerne såvel som de nationale lovgivninger og de aftalemæssige forbindelser skal spille;

i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet påhviler ansvaret for de initiativer, der skal tages i forbindelse med indførelsen af disse arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, medlemsstaterne samt de enheder, hvoraf disse består, og Det Europæiske Fælleskab inden for rammerne af dets kompetence; indførelsen af disse rettigheder kan ske ved lov, kollektiv overenskomst eller i overensstemmelse med bestående praksis på de forskellige relevante niveauer, og dette kræver aktiv medvirken af arbejdsmarkedets parter på talrige områder;

den højtidelige erklæring om de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder på Fællesskabsplan må ikke i forbindelse med sin virkeliggørelse føre til forringelse i forhold til den nuværende situation i den enkelte medlemsstat –

vedtaget følgende erklæring, som udgør »Fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder«:

Afsnit I

Arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder

Fri bevægelighed

1. Enhver arbejdstager i Det Europæiske Fælleskab har ret til fri bevægelighed inden for Fællesskabets område, dog med forbehold af de begrænsninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.
2. Retten til fri bevægelighed gør det muligt for enhver arbejdstager at udøve ethvert erhverv og ethvert fag inden for Fællesskabet i overensstemmelse med principperne om ligebehandling med hensyn til adgang til arbejde, arbejdsvilkår og social beskyttelse i værtslandet.
3. Retten til fri bevægelighed indebærer ligeledes
 - harmonisering af opholdsbetingelserne i alle medlemsstater især med hensyn til familiesammenføring;
 - afskaffelse af hindringer, der skyldes manglende anerkendelse af eksamenbeviser eller tilsvarende faglige kvalifikationer;
 - forbedring af leve- og arbejdsvilkårene for grænsearbejdere.

Beskæftigelse og løn

4. Enhver har ret til frit erhvervsvalg og fri erhvervsudøvelse efter de bestemmelser, der gælder for de enkelte erhverv.
5. Enhver beskæftigelse skal være rimeligt aflønnet.

Der skal med henblik herpå, alt efter de særlige forhold i det enkelte land, gennemføres følgende:

- arbejdstagerne skal sikres en rimelig løn, dvs. en løn, der er tilstrækkelig til at sikre dem en rimelig levestandard;
- arbejdstagere, som er ansat på andre arbejdsvilkår end en tidsbegrænset fuld-tidsarbejdskontrakt, skal aflønnes på grundlag af en rimelig referenceløn;
- der skal kun kunne foretages indeholdelse, gøres udlæg i eller ske overdragelse af lønnen, såfremt det er i overensstemmelse med de nationale bestemmel-